

Warszawa, 17 czerwca 1935 r.

URZĄD PATENTOWY

C 126 1/04

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 21492.

Kl. 6 d, 3.

Rudolf Seibel
(Düsseldorf-Oberkassel, Niemcy).

Sposób klarowania piwa.

Zgłoszono 19 października 1933 r.
Udzielono 13 maja 1935 r.
Pierwszeństwo: 31 października 1932 r. (Niemcy).

Wynalazek niniejszy dotyczy sposobu klarowania piwa.

W dużych kadziach osadowych, w których w miarę zwiększania ich pojemności stosunek powierzchni kadzi do ilości piwa staje się coraz mniej korzystny, zachodzi potrzeba stosowania dodatkowych powierzchni, na których osadzałyby się stałe składniki powodujące mętność piwa, a to w celu osiągnięcia dobrej klarowności, dojrzałości i polepszenia smaku piwa. Jako powierzchnie dodatkowe, służące do klarowania piwa, stosowano dotychczas kraty z pasków metalowych, z blachy aluminiowej lub in-

nego metalu, przedmioty ze szkła lub wypalanej gliny, a zwłaszcza wiórki drewniane.

Wszystkie te środki, znane pod nazwą „wiórków”, posiadają tę wadę, że wobec ich znacznej ceny jednorazowe ich użycie jest niemożliwe, wskutek czego przed każdym użyciem wiórki powinny być bardzo starannie oczyszczane, co zwiększa koszt ich użycia i wymaga specjalnych urządzeń. Przy stosowaniu zaś porowatych przedmiotów klarujących, np. drzewa, występuje odpowiednia strata piwa.

Chcąc uniknąć wspomnianych wad wiór-

ków probowano je zastąpić innemi środkami klarującymi, jak np. karukiem, żelatyną, mączką drzewną, mączką żywiczną i t. d., których niska cena pozwala na jednorazowe ich stosowanie. Tego rodzaju środki klarujące posiadają inne działanie klarujące, aniżeli powierzchnie wiórków, i nie nadają się w zastosowaniu do piwa, a tylko raczej jako środki do polepszania wina, spirytualij i t. d.

Stosownie do wynalazku stosuje się zamiast wspomnianych wyżej wiórków folje z metalu, jak np. z glinu, srebra, stopów metalowych, albo z pergaminu, tektury, wodoodpornych materiałów papierowych wszelkiego rodzaju, żywic sztucznych i t. d., za pomocą których otrzymuje się w kadzi takie same działanie, jak i znanych środków klarujących, jednak posiadają one znacznie większą powierzchnię, a niska cena pozwala na jednorazowe ich użycie, co pozwala na zaoszczędzenie kosztów, związanych z oczyszczaniem.

W odróżnieniu od blachy folją metalową nazywa się w technice wyrób walcowany o grubości 0,099 — 0,005 mm (patrz „Aluminium Taschenbuch“ str. 101 — 103). Przy znacznie mniejszym koszcie materiału i ciężarze zastosowanie takich folij pozwala na otrzymanie znacznie większych powierzchni klarujących, niż zastosowanie zwykłej blachy. A więc np. 1 kg folji aluminiowej o grubości 0,005 tworzy dwustronną powierzchnię mniej więcej 150 m², którą można zwiększyć jeszcze o 50% przez wytłaczanie (nadanie jej chropowatości) i dziurkowanie, przy jednoczesnem zwiększeniu zdolności chwytania stałych ciał, zawartych w piwie. Cena takiej folji jest tak niska, że jej czyszczenie w celu ponownego użycia nie opłaca się.

Blacha oraz wszystkie porowate środki klarujące nie pływają w cieczy, podlegającej klarowaniu, lecz opadają na dno zbiornika, klarując tylko swą powierzchnią, zwróconą ku górze. Wskutek wzajemnego

pokrywania się tych ciał traci się do 40% powierzchni klarującej, wobec czego rozporządzalna powierzchnia zostaje źle wyzyskana, a efekt klarowania jest w rezultacie nieznaczny.

W przeciwieństwie do tego folje do klarowania według wynalazku niniejszego pomimo swego dużego ciężaru właściwego unoszą się w piwie we wszystkich jego warstwach, a opadają na dno dopiero wówczas, gdy ich powierzchnie są całkowicie pokryte mulistym osadem z piwa. Taka zdolność pływania folji, pochodząca z odprężenia powierzchniowego, była dotychczas nieznaną, a w technice klarowania piwa ma ogromną wartość. Dzięki temu folje klarują piwo obustronnie, nakładanie się i strata powierzchni klarujących nie zachodzi wcale, a cała rozporządzalna powierzchnia klarująca zostaje całkowicie wyzyskana do klarowania.

Folja klarująca według wynalazku może być pokryta cienką warstwą żywicy, smołą beczkową, lakiem i t. d., w celu otrzymania żądanego smaku piwa i ułatwienia klarowania oraz wtórnej fermentacji.

Folja klarująca może być stosowana w postaci pojedynczych krótkich pasków, albo spirali taśmowych, lub też w postaci luźnego zwoju i w tych postaciach wrzuca się ją prosto do kadzi z piwem. Folję według wynalazku można również stosować tak, jak znane wiórki metalowe, nawijając folję na szkielety druciane lub blaszane.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób klarowania piwa, znamieny tem, że stosuje się folje, np. z metalu, zwłaszcza z glinu, srebra lub niklu, z pergaminu, celulozy lub tektury.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że stosuje się folje, pokryte smołą,lakiem, lakiem lub inną warstwą, wpływającą na charakter smaku piwa.

3. Sposób według zastrz. 1, znamien-

ny tem, że stosuje się folje, zaopatrzone w osad metalowy.

4. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że stosuje się folje metalowe chropowate i dziurkowane lub zaopatrzone w szczeliny.

5. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że stosuje się folje zwinięte.

R u d o l f S e i b e l.

Zastępca: l. Myszczyński,
rzecznik patentowy.